

Stanomir PETROVICI

OGLINDA SPARTĂ

IUGOSLAVIA

EFFECTELE CAIN - ABEL

DINCOLO DE APARENȚE

CUPRINS

Petre Isachi, Un puzzle de (ne)vinovați
sau cheia unei posibile conpirații / 9 /
Cuvântul autorului.../ 21 /

Partea I: Iugoslavia și destrămarea ei
Începuturi / 45 /
Întâlnirea / 51 /
Iugoslavia și popoarele ei / 57 /
Amurg / 72 /
Ce a fost RSF Iugoslavia? / 86 /

Partea a II-a. Desființarea Federației Iugoslave.
Războaiele interetnice
Gâlceava neamurilor / 97 /
Furtună în Slovenia / 106 /
De ce l-a ucis Cain pe Abel? Secesiunea Croației / 110 /
Interese în Bosnia - Herțegovina.
Cum ne-am uitat strămoșii / 125 /
Despărțiri dureroase, Muntenegru de Serbia. Frații
pleacă fiecare la casa lui / 134 /
Macedonia de Nord. Divorț prin acord / 138 /
Kosovo, conflict însângerat din interese, fără final...
Când și-au pierdut mințile cu toții / 141 /
În loc de epilog. Ce încă nu s-a sfârșit / 169 /
Addenda / 197 /
Biografie selectivă / 209

***

Începuturi

*„Nimic mai rușinos pe lume decât să te
impui prin minciuni și născociri”*
Johann Wolfgang Goethe

Dincolo de toate, popoarele au în momentele lor o emoție, o gândire în tot ceea ce au planificat și vor să decidă sub toate aspectele în anumite momente cruciale ale existenței lor, pentru realizarea unor deziderate naționale.

Însă în anumite situații limită, în spatele aparențelor nespuse, se află o realitate crudă ce depinde de momentele și interesul fiecărui popor de a rezista sau supraviețui, obligat de a merge înainte, de a progresă, asumându-și o serie de riscuri. Sunt interesele lor, dar și ale altora, nu există prieteni, doar circumstanțe și aparențe aflate în slujba realizării intereselor lor, sau ale altora de regulă, însotitori ai celor puternici care au propriile reguli pentru realizarea propriilor interese și ale puternicilor zilei pe care îi slujesc...

În scopul realizării intereselor lor războinice, prin forța armelor, prin dreptul forței, se invocă de actanți sau sprijinitorii lor interesați motive de „casus beli”, nu se respectă nicio regulă, se invocă noi reguli, se găsesc tot felul de justificări, dar sunt falsuri de netăgăduit căutând prin politica faptului împlinit de fapt justificarea acțiunii lor murdare, criminale pregătite în laboratoarele agresorilor aflați în subordinea celor ce conduc lumea...

Așa a căzut anatema asupra poporului sârb pentru acoperirea acțiunilor de dezmembrare a Iugoslaviei, a conflictelor interetnice următe de secesiune și apariția statelor naționaliste din statele componente ale fostei federații a slavilor din sud sau creării unui aşa-zis stat nou, precum Kosovo, în urma unor războaie de fapt fraticide.

De ce l-a ucis Cain pe frațele său Abel? Pentru ce, care a fost motivul? Cum l-a ucis? Deși erau frați de la aceeași mamă, Eva, și același tată, Adam!

De ce s-au dezbinat aceste popoare, cine a trădat această „frăție și unitate” a lor? Ce i-a determinat? De ce l-a ucis Cain pe Abel? Este o enigmă? Cum a fost cea a lui Leonardo da Vinci, din nu mai puțin celebră frescă „Cina cea de taină”, pictată pe peretele refectoriului mănăstirii Santa Maria della Grazie din Milano, când Leonardo a ales să înfățișeze reacțiile emoționale la anunțul adresat de Iisus Hristos discipolilor săi că „va fi trădat de unul din ei”... Toți au gesticulat, au exclamat, se trag înapoi, se apleacă mirați că nu înțeleg din ce li se spune, ca să-l contrazică (explicate prin excelență de doamna Elisabeth Lunday)... Faptul s-a produs aşa cum le-a spus Hristos la „Cina cea de taină”... Așa s-a întâmplat și cu cei care au decis destrămarea Iugoslaviei, cu cei care au săvârșit această distrugere a federației și crimele efectuate și executate cu acest prilej în numele necesităților de tot felul, fals declarate, ascunse sub tot felul de justificări ce lăsau de fapt urmele adânci al unor răni nevindecate nici astăzi...

Nimeni nu recunoaște vina trădării, a uciderilor premeditate pentru scopul lor aparent nevinovat, declarat și se miră pentru un fapt împlinit, ca și cum nu ar fi fost părtași la această crimă, simulând la nivel declarativ și manipulator că au

încercat să o evite. Este clar ce a urmat, dincolo de aceste aparențe simulate emoțional. Trădarea și-a atins scopul și interesul, dar și consecințele s-au împlinit... Să fie efectele uciderii lui Abel de către Cain, poate!...

Cine sunt sârbii? Ei se consideră un „popor al cerului” și nu „un popor al pământului”. Se consideră un popor ales al lui Dumnezeu „păstrător al credinței creștine.”

Cărarea milenară a creștinismului ortodox sârb după Sveti Lazar a fost începută și continuată de alți mari sfinți: Sfântul Sava și Mitropolitul și mai apoi Patriarhul Pavle (Pavle), care pentru poporul sârb sunt considerați cei mai importanți sfinți, fără a-i uita pe ceilalți păstorii pilduitorii ai bisericii ortodoxe sârbe, Mitropoliții Velimirovici, marii îndrumători în credință creștină ortodoxă din vremurile de restrîște ale poporului sârb, pentru salvarea acestuia... Poporul sârb le va respecta cu prea-curată sfințenie învățăturile acestor importanți păstorii ai creștinismului și ai libertății neamului nostru... ce se înscriu în marea epopee a poporului sârb.

Aparențele calculate pentru acoperirea intereselor induse în sprijinul acțiunilor deșanțate ale manipulatorilor vor fi spulberate... într-o retrospectivă firească a acestor conflicte latente inițial, ce ulterior explodau cu extremă violență, dureroase, în care scopurilor acestor uneltiri se văd, se simt și izbucnesc la un moment dat, dar poate doar și numai în interesul cuiva este doar o aliniere a intereselor „justificate apriori”, pregătite minuțios, premeditate, dar evident nejustificate, sunt interesele celor puternici, a celor ce conduc această mică planetă, Pământ.

Ceea ce trebuie să facem în urma unor analize profunde, a documentelor autentice legate de realitatea evenimentelor... O realitate crudă, pură, trecută prin filtrul

adevărului istoric, al suferințelor popoarelor, căutând dincolo de subiectivism cursul evenimentelor.

Să fim obiectivi, fără părtinire prin prisma evidenței a ceea ce s-a întâmplat. „Cui prodest”. Adevărul din care nu am învățat nimic din istoria trecută, prezentă și pentru viitor a popoarelor pentru a ne feri de asemenea nenorociri. Niciodată nu trebuie să jinduim la ceea ce nu ne aparține, oricine ar fi acela care ne-ar sprijini, să ne satisfacem poftele, nemeritat în detrimentul altora...

Inerția momentului și a intereselor. „Cui prodest”. Totul este fațadă pentru un anume scop. Se minte și se spune că minciuna este adevărul. Ne întoarcem la interese, manipulare sau concluzii târzii ce încearcă să salveze aparențele și nimic altceva. Se merge în continuare cu doar interesul nostru sau al terțelor interese statale sau globale ale manipulatorilor, se luptă, se negociază fals și iar se luptă. Se semnează tratate ce mai devreme sau mai târziu se vor încălca. Orice tratat se face pentru a fi încălcăt, teoria imperială habsburgică, „Leopoldiană”. A trecut timpul peste noi, oare de ce nu vrem să învățăm și de secole menținem aceeași placă în tot ceea ce facem, doar ceea ce ne desparte, restul fiind politică???

Purtătorii de cuvânt în arta manipulării încercau din răsputeri să ascundă realitatea amestecând stările reale cu falsificarea prin toate mijloacele a cursului evenimentelor, a crudului adevăr prin „jumătatea de măsură” pentru a salva aparențele în scopul justificării manipulării prin toate mijloacele ce inundau mass-media cu știri false, sfidând emoțiile, indignarea la cotele cele mai înalte într-un război mediatic, fără precedent, neîntrerupt, mincinos, întreținut și rafinat la cel mai ridicat nivel.

Trebuia să fie un vinovat, acela era atunci pentru ei

doar poporul sârb, Serbia și conducătorii lor în frunte cu Slobodan Miloșevici, dr. Karadjici, armata iugoslavă - cu o puternică majoritate sârbă, generalul Ratko Mladici, generalul sârb al Armatei iugoslave, sârbul Pesici sau alți mari comandanți politici și militari sârbi. Însă aceste plăsmuirii false nu puteau ascunde interesele evident revanșarde, iridentiste ale unor state, ale bisericii catolice, ale capilor politici și religioși islamisti sau ale celor ascunși sub aceeași cupolă ce au decis și decid soarta lumii dintotdeauna.

Decizia a aparținut cupolei, aşa cum a aparținut dintotdeauna, a comanditarilor și apoi mandatată executanților. Pentru acoperirea și justificarea mai mare a minciunii, au creat și Tribunalul Penal Internațional de la Haga, ce a judecat cu părtinire și mare nerușinare, pentru condamnarea așa-zisilor criminali de război, cu preponderență sârbi ce au luptat și pentru salvarea poporului sârb. Care a fost rațiunea sau... mobilul înființării și delegării Tribunalului Penal Internațional de la Haga, de a judeca, chipurile, crimele și genocidul din fosta federația a slavilor din sud? De cine a fost instituit? Dușmani declarați și nedeclarați ai Iugoslaviei și mai ales ai sârbilor și ai Serbiei.

În cea mai mare parte cei judecați au fost doar sârbii și conducătorii lor politici și militari, „principalii vinovați de serviciu” într-o prigoană fără precedent și o manipulare de-a dreptul deșanțătă, scandalosă și asumarea judecării, doar într-o foarte mică măsură, a celorlalți participanți adverși care, în marea lor majoritate, au fost achitați. De cine? De foști naziști și sprijinitorii lor!!! Erau niște polițe de plătit.

Au avut la dispoziție în îndeplinirea scopului lor tot: bani, alianțe militare, cu armate și toate mașinăria presiunii economico-financiare, mijloacele politice, militare posibile,

tehnică militară, mijloace mass-media în războiul psihotronic pentru îndeplinirea planului lor. Asta știe toată lumea. Ce a rămas după aceste acțiuni? Oare s-a sfârșit? Ce se va întâmpla de acum încolo? Cum se va sfârși după aplicarea acestor planuri murdare? Este o glumă, în lumea asta veșnic instabilă. Fără normalitate! Tot ceea ce se face este doar emoție, aparență de moment în lumea asta volatilă! Căutăm un echilibru care nu există? Un echilibru urmat de un alt dezechilibru.

S-au creat state naționale pe diverse modele noi, necunoscute, cu multe probleme nerezolvate în urmă, generatoare a altor conflicte într-un viitor nu prea îndepărtat; grupuri de state, de alianțe economice și militare. Interesele de moment vor prevale pentru cei mari, însă aceștia să nu uite niciodată de voința și puterea popoarelor ce suferă și au suferit, demonstrată de-a lungul istoriei lor... Poporul sărb, în majoritatea lui, și conducătorii sărbi, dacă nu toți, deja au ales cu inima. Au ales pe frații lor, poporul rus și Rusia...

Acum se vrea să se eliminate asperitățile dintre aceste popoare-națiuni în diverse alianțe militare sau în Uniunea Europeană sau altă uniune plină de diversitate și egalitate economic și social, la rândul ei, ce se perpetuează în interesul unora și altora, datorită unor inegalități preexistente încă din start ce se vor a fi menținute de cei avansați, față de ceilalți mai săraci care se zbat în himera de a-i ajunge din urmă. Cu toată îngăduința, fără euroscepticism. Nu toți se vor integra în NATO sau viitoarea alianță militară europeană. „Este lung drumul și este greu”... vorba lui Mikis Theodoreakis..., și nu se va ști niciodată unde se va ajunge, dar trebuie să ne gândim și să decidem ce este bine pentru noi și să mergem înainte...

***

Întâlnirea...

Stăteam pe o bancă în fața bisericii sârbe din Sânnicolau Mare, așezată în vecinătatea Castelului grofului Nako și a pârâului cu nume de fecioară Aranka, din aceeași localitate bănățeană timișeană...

Priveam biserică în toată splendoarea ei. La intrare se aflau chipurile minunate ale Sfântului Sava și Tzarului Lazar ce tronau deasupra ușii de la intrarea principală a bisericii sârbe din orașul natal.

În această biserică în care credincioși ortodocși, sârbi și români, încă de la începuturile ființări ei din anul 1789, mergeau împreună să se roage la Dumnezeu...

În iarna anului de grație 1947, eu, care eram ortodox după tată, iar după mamă catolic, am fost creștinat prin botez ortodox.

Acolo îl aşteptam pe soțul verișoarei mele, Milan Todorov. A fost o rugămintă mai veche ce mă frâmântă încă de dinaintea anului nou 1990.

Așa cum am vorbit la ultima întâlnire în urmă cu două săptămâni la Timișoara, urma să continuăm discuția despre aceste evenimente la Sânnicolau Mare.

Am discutat atunci cu el despre drama popoarelor din Iugoslavia, despre războaiele care au început și au însângerat în mod teribil istoria lor zbuciumată, cu urmări sumbre ce le anticipam încă de la începutul crizei ce ne sfâșiau sufletele și ce puneau în pericol prin intensitatea terifiantă a conflictelor majore dintre ele care se profilau la orizont, în care se